

BOTZ DOMONKOS

Febéren, vértelen

*Tenyerebben redők, barázdák,
cement és malter, épül a ház,
máz és minden cafrang nélkül.
A miénk; talán egyszer kész lesz.
Hogy bútorra futja-e, ki tudja?
Talán csak szalmazsák lesz az
ágy, s nem cifra fekhely, de a
vánkos közös, mégis külön talál
minket mindig a reggel.*

*Majd, ha az időnk már lejárt,
vidd hát, hordd szét, mi volt,
mi megmaradt, másnak csak
limlom lenne, felesleges kacat.
Velem akkor már ne törődj,
nem leszek, eldobott terhem
száll majd a széllel, keveredve
sárral, fonnyadt falevéllel.
Most gyűjtsd az erőt, hogy
vihesd a kort, a vállra pakolt
terhet, és ne feledd a vánkost,
a sok kis összekócolt pelyhet.
És ha fogytán az erő, és a
meg-megremegő láb már
nem visz tovább, hát indulj,
majd várlak odaát.*

*A lámpát ne feledd! Mindig
Égve hagytad a folyosón a villanyt;
majd oltsd el, mielőtt végleg
kilépsz febéren, vértelen.*

Botz Domonkos harminc évig a polgári repülésben dolgozott. Alapító-szerkesztője volt az *Árkád* című folyóiratnak. A *Szilaj Csikó* című újság rovatvezetője.